

Vonnisnummer / Griffinummer 2018/1156
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 14 augustus 2018
Naam van de eerste beklaagde
Systeemnummer parket 13RH21738
Dossiernummer 13H021738

rechtbank van eerste
aanleg Limburg,
afdeling Hasselt
Sectie correctioneel
Kamer 13D

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE

EISER IN HERSTEL

DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,

Met diensten gevestigd te 1210 Brussel (Sint-Joost-ten-Node), Koning Albert II-laan 19 bus 22.

Vertegenwoordigd door Mr. C. LEMACHE, advocaat te 3800 Sint-Truiden, Tongersesteenweg 60.

BEKLAAGDEN

1567

1. geboren te ,
wonende te ,
Slovaak.

Vertegenwoordigd door Mr. R. VALKENEERS loco Mr. Y. DAENEN, advocaat te 3600 Genk, Europalaan 50.

1568

2. |
geboren te | t op |
wonende te |
Belg.

Vertegenwoordigd door Mr. V. KERKHOFs loco Mr. L. DELBROUCK, advocaat te 3500 Hasselt, Maastrichterstraat 99.

1569

3. |
met ondernemingsnummer |
met maatschappelijke zetel te |

Vertegenwoordigd door Mr. G. VANREPPELEN, advocaat te 3540 Herk-de-Stad, Diestsesteenweg 60.

1570

4.

geboren te [redacted] op [redacted],
wonende te [redacted]
Belg.

Bijgestaan door Mr. T. MACOURS, advocaat te 3980 Tessenderlo,
Eersels 56.

TENLASTELEGGING

Verdacht van:

De eerste, de tweede, de derde en de vierde

Te T [redacted], meermaals, op niet nader te bepalen data tussen 1 oktober 2009 en 1 maart 2016

HERKWALIFICATIE: aanpassing incriminatieperiode

Te T [redacted]: meermaals, op niet nader te bepalen data tussen 5 december 2013 en 1 maart 2016'.

Als dader of mededader, hetzij door het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd, hetzij door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt.

Bij inbreuk op artikel 17 van het decreet dd. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet te hebben verhuurd, te *huur gesteld* of te hebben ter beschikking gesteld

Sedert 12 augustus 2013

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20§1 al 1 van het decreet dd. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning

namelijk

een woning, gelegen te _____ te hebben verhuurd als kamerwoning zonder dat deze voldeed aan de kwaliteitsnormen zoals vastgesteld in stukken 1, 2 en 21

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

_____, eigendom van _____ met ondernemingsnummer _____ ingevolgd de akte van aankoop dd. 3 juli 2008, verleden door notaris _____ (stuk 17).

***** ***** *****

Overgeschreven op het _____ hypotheekkantoor te _____ op 17.08.2017, nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 220,00 euro. De Bewaarder (get.) _____

***** ***** *****

Overgeschreven op het _____ hypotheekkantoor te _____ op 22.08.2017, nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 220,00 euro. De Bewaarder (get.) _____

***** ***** *****

Overgeschreven op het _____ hypotheekkantoor te _____ op 30.08.2017, nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 220,00 euro. De Bewaarder (get.) _____

***** ***** *****

PROCEDURE

1.

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 5 juni 2018.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

2.

Ter zitting van 5 juni 2018 deelde het Openbaar Ministerie mee de incriminatieperiode als volgt te zullen beperken: 'op niet nader te bepalen data tussen 5 december 2013 en 1 maart 2016'.

Deze wijziging is niet van die aard dat zij beklagden in hun verwachtingen verschalkt. Bovendien werden beklagden hierover ter zitting gehoord, zodat hun recht van verdediging werd gerespecteerd.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

1. Grond van de zaak

1.1.

De schuld van eerste, tweede en vierde beklagde aan het hen ten laste gelegde feit wordt ten genoeg van recht bewezen door de onderzoeksresultaten verzameld tijdens het vooronderzoek en tijdens het ter zitting gevoerde onderzoek.

Hieruit blijkt dat eerste en tweede en vierde beklagde zich in de periode tussen 5 december 2013 en 1 maart 2016 schuldig hebben gemaakt aan de verhuring of terbeschikkingstelling van verschillende woonruimtes die geenszins voldoen aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten.

De rechtbank verwijst ter zake naar de gegevens van het strafdossier, onder meer:

- de vaststellingen van de wooninspecteur van 5 december 2013 (PV nr. | |);
- de vaststellingen in de technische verslagen toegevoegd aan hoger vermeld PV;
- het verklaringen van | | en | | ;

Derde beklagde, met als zaakvoerder vierde beklagde, is eigenaar van het desbetreffende onroerende goed. Zij verhuurde het pand aan tweede beklagde met ingang van 1 september

2009. Tweede beklagde stelt evenwel dat hij enkel optrad als tussenpersoon voor de huurovereenkomst tussen derde beklagde en eerste beklagde, die de feitelijke huurder betrof. Nu eerste en vierde beklagden elkaar niet kenden en tweede beklagde hen met elkaar in contact bracht, zou tweede beklagde hebben opgetreden als borg. Eerste beklagde stelde het door hem feitelijk gehuurd onroerend goed ter beschikking van zijn (buitenlandse) werknemers.

Voor de verschillende (4) woonentiteiten worden tal van strafpunten weerhouden. Tevens wordt vastgesteld dat alle kamers verhuurd werden: er woonden en verbleven op het ogenblik van de vaststellingen zes personen in het pand, allen van Slovaakse nationaliteit. Zij verklaarden dat zij tussen de drie maanden en de drie jaar in het pand verbleven.

Op 27 mei 2014 werd het pand bij besluit van de burgemeester van [redacted] ongeschikt en onbewoonbaar verklaard.

De verhuur werd nadien verder gezet en dit tot aan de opzeg op 15 februari 2016 met beëindiging van de huur uiterlijk op 31 augustus 2016.

1.2.

De bewering van vierde beklagde [redacted] dat hij het onroerend goed, in zijn hoedanigheid als zaakvoerder, verhuurde als woning voor eerste beklagde en zijn gezin en dat hij niet op de hoogte was dat het pand werd gebruikt voor kamerverhuur aan de werknemers van eerste beklagde, wordt tegengesproken door het strafdossier. Het feit dat de huurovereenkomst vermeldt dat de woning is bestemd voor vijf personen, is overigens ter zake niet relevant. De rechtbank dient bij de beoordeling uit te gaan van het werkelijk gebruik los van contractuele of wettelijke stedenbouwkundige bestemming van het goed.

Bovendien wijst de rechtbank er op dat er voor het bestaan van het ten laste gelegde feit geen bijzonder, noch algemeen opzet vereist is. Het morele bestanddeel van onachtzaamheid of nalatigheid volstaat voor de strafrechtelijke betegeling.

Uit het strafdossier, en meer bepaald de verklaringen van de aangetroffen werknemers opgenomen in het P.V. van de wooninspecteur, blijkt dat de woning op het ogenblik van de vaststellingen reeds minstens anderhalf jaar werd aangewend voor kamerverhuur aan minimaal vijf personen. Eerste beklagde verklaarde tevens dat de woning van bij aanvang verhuurd werd om werknemers te huisvesten en dit voor vijf à zes personen.

De verhuurder wist of moest dan ook weten dat deze woonentiteiten gebrekkig waren. Het feit dat de woning zich op het ogenblik van het afsluiten van de huurovereenkomst in goede staat bevond, doet hier geen afbreuk aan. De eigenaar heeft immers de plicht om gedurende de ganse duurtijd van de huurovereenkomst de verhuurde woongelegenheden aan de woningkwaliteitsnormen te laten voldoen. Bovendien hebben derde en vierde beklagde ook

na kennisname van de gebreken in december 2013 nagelaten deze te herstellen en dit terwijl het pand nog verder verhuurd werd.

Vierde beklagde werpt de strafuitsluitende verschoningsgrond van art. 5, 2^e lid Sw. op. Hij meent niet de zwaarste fout te hebben begaan en verzoekt om de vrijspraak.

Deze strafuitsluitende verschoningsgrond is evenwel enkel van toepassing indien de natuurlijke persoon, voor wiens optreden de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt, enkel onachtzaamheid kan worden verweten.

Op basis van hetgeen hoger uiteengezet werd, is de rechtbank van oordeel dat vierde beklagde als natuurlijke persoon wetens en willens handelde in naam en voor rekening van derde beklagde.

Zoals reeds gesteld, verklaarde eerste beklagde dat vierde beklagde van bij aanvang wist dat het pand bedoeld was voor de verhuur aan vijf tot zes personen. Ook tweede beklagde stelde dat eerste beklagde bij hem informeerde naar een huurwoning om zijn werknemers te huisvesten. Als neef van vierde beklagde en als juridische huurder, mag aangenomen worden dat tweede beklagde deze informatie van bij aanvang deelde met vierde beklagde. Enkele werknemers verbleven bovendien reeds anderhalf jaar in het pand, zodat niet geloofwaardig is dat vierde beklagde niet op de hoogte was van de staat van het onroerend goed van zijn vennootschap. Desalniettemin liet vierde beklagde de huur, bewust en zonder dwang, doorlopen.

Op basis van de overwegingen die gelden voor vierde beklagde, is de rechtbank van oordeel dat ook derde beklagde : een fout beging.

Vierde beklagde handelde als zaakvoerder voor derde beklagde, die eigenaar is van het verhuurde pand. Het maatschappelijk doel van derde beklagde bestaat onder meer in het verhuren van onroerende goederen, zodat het misdrijf intrinsiek verband houdt met de verwezenlijking van dit doel. Derde beklagde heeft dan ook een pand verhuurd dat gebrekkig was in de zin van art. 5 van de Wooncode. Bovendien heeft zij nagelaten een einde te stellen aan deze praktijken en genoot zij van de vermogensvoordelen. De omstandigheid dat deze strafrechtelijke handelingen gesteld werden door haar enige zaakvoerder, belet deze schuldigverklaring niet.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat zowel derde als vierde beklagde verantwoordelijk dienen te worden gesteld voor de feiten, zodat zij in toepassing van art. 5, 2° Sw. beiden worden veroordeeld.

1.3.

Eerste beklagde [] betwist niet dat hij, en niet tweede beklagde, de feitelijke huurder van de woning betrof en deze ter beschikking stelde van zijn werknemers. Zijn stelling dat deze huur zich beperkte van januari 2010 tot januari 2013 volgt de rechtbank evenwel niet.

Op 3 oktober 2013 richtte eerste beklagde immers een schrijven aan derde beklagde met als voorwerp een schadegeval aan de oprit van de woning. Eerste beklagde schreef: *“Op het adres te [] logeren bouwwerkers die bouwwerken voor mijn vennootschap uitvoeren. (...) ik deel u tevens mee dat ik geen eigenaar van het onroerend goed ben, maar ik huur de ruimte.”* Hieruit blijkt dat eerste beklagde op 3 oktober 2013 nog steeds de woning huurde en ter beschikking stelde van zijn werknemers.

Uit niets blijkt dat eerste beklagde deze huur nadien opzegde. Het loutere feit dat de huurgelden vanaf maart 2013 door een andere vennootschap [] werden voldaan, toont dit niet aan. Deze vennootschap betaalde de huur immers reeds op het ogenblik van voormeld schrijven.

In zijn verklaring van 15 juli 2015 bevestigde vierde beklagde bovendien dat de woning op dat ogenblik nog steeds gehuurd werd door de Slovaakse vennootschap van eerste beklagde. Op 15 oktober 2015 verklaarde eerste beklagde zelf ook dat de huur steeds betaald werd door zijn firma ‘ [] ’ en dit totdat de huur door de verhuurder werd opgezegd. Ook de aangetroffen werknemers verklaarden dat de huur betaald werd door een Slovaakse firma voor dewelke zij werkten.

Uit politieel onderzoek blijkt verder dat de firma’s [] en [] minstens van 7 april 2014 tot 9 mei 2014 in onderaanneming hebben gewerkt voor []. Opnieuw bevestigden enkele werknemers dat zij werkten voor [].

De bewering van eerste beklagde dat hij niets te maken heeft met de firma [], die bovendien gevestigd is in dezelfde stad te Slowakije als de firma [], is dan ook ongelooftwaardig.

Eerste beklagde haalt tot slot ten onrechte aan dat de wooninspecteurs zich voor het uitvoeren van hun vaststellingen onwettig toegang hebben verleend tot het gebouw via de garage. In deze is immers geen sprake van een huiszocking, doch van een visitatierecht. Dit houdt in dat bewoonde lokalen kunnen worden betreden om er vaststellingen te doen en dit zonder dat er een zoeking wordt uitgevoerd. De wooninspecteurs hebben hierbij de bevoegdheid om toegang te nemen tot alle bouwplaatsen en gebouwen.

In hun P.V. van 5 december 2013 vermeldden de inspecteurs: *“We begaven ons naar de achterkant van het pand waar we aanklopten aan de garagepoort. Een van de bewoners liet ons binnen via de garagepoort.”* Het openbaar ministerie voegde hier in haar nota van 21 februari 2018 aan toe dat het pand niet omheind is. Bovendien werd het toestemmingsformulier tot huiszoeking ondertekend door de zes bewoners. Bijgevolg is er geen sprake van een onwettige huiszoeking.

Op basis van het voorgaande acht de rechtbank de feiten bewezen lastens eerste beklagde.

1.4.

De verklaring van tweede beklagde : dat hij enkel optrad als feitelijke borg en eens duidelijk was dat eerste beklagde de huur correct betaalde, niet meer is tussengekomen in de verhuur of terbeschikkingstelling, wordt ondersteund door de gegevens van het strafdossier.

De huurovereenkomst werd bovendien ondertekend in september 2009, terwijl de vaststellingen vier jaar later plaatsvonden. De rechtbank acht dan ook aannemelijk dat tweede beklagde geen kennis had van de kamerverhuur en de staat van de woonentiteiten en meent evenmin dat hij hiervan, gelet op het feitenrelaas, kennis van moest hebben.

De rechtbank acht de tenlastelegging dan ook niet bewezen ten aanzien van tweede beklagde.

2. Straftoemeting

Eerste beklagde

De aard van de hierna volgende straf, en de omvang ervan acht de rechtbank gepast gelet op de aard en de ernst van het gepleegde feit, waarbij onder meer dient rekening te worden gehouden met het feit dat dergelijke woonentiteit levensgevaarlijk is voor de bewoners ervan.

Gezien beklagde voorheen nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de feiten niet van aard zijn dat zij gestraft moeten worden met een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar, wordt de hierna vermelde genademaatregel met gedeeltelijk uitstel van de strafuitvoering toegekend.

Dit voordeel zal voor beklagde een aansporing zijn om in de toekomst de wet stipt na te leven, nu bij een volgende veroordeling het thans verleende uitstel kan verloren gaan.

De rechtbank bepaalt de proeftermijn op drie jaar gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de opgelegde geldboete.

Derde beklaagde

De aard van de hierna volgende straf, en de omvang ervan acht de rechtbank gepast gelet op de aard en de ernst van het gepleegde feit, waarbij ondermeer dient rekening te worden gehouden met het feit dat dergelijke woonentiteit levensgevaarlijk is voor de bewoners ervan.

Gezien beklaagde voorheen nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van 24.000,00 euro en de feiten niet van aard zijn dat zij gestraft moeten worden met een gevangenisstraf van meer dan 120.000,00 euro, wordt de hierna vermelde genademaatregel met gedeeltelijk uitstel van de strafuitvoering toegekend.

Dit voordeel zal voor beklaagde een aansporing zijn om in de toekomst de wet stipt na te leven, nu bij een volgende veroordeling het thans verleende uitstel kan verloren gaan.

De rechtbank bepaalt de proeftermijn op drie jaar gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten.

Vierde beklaagde

De aard van de hierna volgende straf, en de omvang ervan acht de rechtbank gepast gelet op de aard en de ernst van het gepleegde feit, waarbij ondermeer dient rekening te worden gehouden met het feit dat dergelijke woonentiteit levensgevaarlijk is voor de bewoners ervan.

Gezien beklaagde voorheen nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de feiten niet van aard zijn dat zij gestraft moeten worden met een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar, wordt de hierna vermelde genademaatregel met gedeeltelijk uitstel van de strafuitvoering toegekend.

Dit voordeel zal voor beklaagde een aansporing zijn om in de toekomst de wet stipt na te leven, nu bij een volgende veroordeling het thans verleende uitstel kan verloren gaan.

De rechtbank bepaalt de proeftermijn op drie jaar gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de opgelegde geldboete.

3. Verbeurdverklaring

Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk de verbeurdverklaring van de geldsom van 59.675, 00 euro overeenkomstig artikel 42, 3° Sw. en artikel 43bis Sw. lastens derde beklaagde.

Ter zitting van 5 juni 2018 beperkte zij evenwel de incriminatieperiode van 5 december 2013 tot 1 maart 2016 en hiermee samen de vordering verbeurdverklaring tot 20.925, 00 euro.

Artikel 42,3° Sw. heeft betrekking op de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die uit het misdrijf voortkomen.

Het spreekt voor zich dat het vermogensvoordeel dat voortkomt uit het misdrijf een woning te verhuren/ter beschikking te stellen die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, bestaat uit de betaalde huur.

Uit de stukken blijkt dat door de huurder 775 euro huur per maand over de periode van 5 december 2013 tot en met februari 2016 werd betaald.

De rechtbank bepaalt het vermogensvoordeel dan ook op 20.925,00 euro.
Dit vermogensvoordeel dient verbeurd te worden verklaard.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het bewezen verklaarde misdrijf werden verkregen, konden niet in het vermogen van derde beklaagde worden gevonden, zodat de geldwaarde ervan moet worden geraamd en de verbeurdverklaring op het daarmee overeenstemmend bedrag betrekking heeft.

4. Herstelvordering

1.

De wooninspecteur van het Vlaamse Gewest vordert als herstelmaatregel voor het pand, gelegen te ~~~~~ kadastraal gekend ~~~~~, perceel ~~~~~ dat in aanmerking komt voor renovatie-, verbeterings-of aanpassingswerken, om aan beklaagden het bevel te geven tot het herstel van alle gebreken aan het pand, zodat dit voldoet aan de normen bepaald in artikel 5 van de Vlaamse Wooncode en dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak onder verbeurte van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging, volgende op het verstrijken van voormelde hersteltermijn.

Tevens vordert hij te zeggen voor recht dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom en verzoekt hij geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis, 4° lid Ger.W. toe te staan en deze termijn uitdrukkelijk uit te sluiten.

Bij gebreke aan uitvoering door beklagden zelf, vraagt de wooninspecteur aan hem machtiging te verlenen om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien met kosten ten laste van beklagden op grond van art.20 bis § 7 en § 8 van de Vlaamse wooncode.

De wooninspecteur vraagt tevens het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

2.

De vordering tot herstel werd terecht ingeleid tegen zowel eerste, derde als vierde beklagde.

De herstellvordering wordt ingeleid tegen de overtreder, d.i. diegene die het strafbaar feit heeft gepleegd. In casu wordt het strafbaar feit zowel in hoofde van eerste, derde als vierde beklagde bewezen verklaard.

Niet enkel de eigenaar van het zakelijk recht op het goed kan tot herstel worden veroordeeld. De veroordeling tot herstel is het gevolg van het bewezen verklaarde misdrijf en bijgevolg kan ook een niet-eigenaar veroordeeld worden tot het herstel van de gebreken. De herstelmaatregel werkt in rem en is een zakelijk aankleven van het pand.

De rechtbank is verplicht de gevorderde herstelmaatregel in te willigen indien deze met de wet strookt.

Immers, dient de teruggave overeenkomstig art. 44 en 50 Sw. en 161 Sv. verplicht te worden uitgesproken.

Een veroordeelde mag niet in het voordeel van het bewezen verklaarde misdrijf blijven.

De principiële herstelmaatregel is het herstel van alle gebreken.

De termijn voor het uitvoeren van de werken wordt door de rechtbank bepaald op 10 maanden.

Tevens bepaalt de rechtbank een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de werken.

De rechtbank machtigt de wooninspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien bij gebreke aan uitvoering door beklagden en dit op hun kosten.

De rechtbank gaat in op de vordering van de wooninspecteur om het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad. Gelet op de graad van ernst van de gebreken aan de woonentiteit en de veiligheidsrisico's voor de bewoners is een snelle uitvoering noodzakelijk.

TOEGEPASTE WETTEN

Er werd rekening gehouden met volgende wettelijke bepalingen:

Wetboek Strafvordering art. 162,185,191,194,197

Strafwetboek art. 38,40,

Wet 29.06.1964 art. 8§1

Wet 05.03.195 2 art. 1, Wet 28.12.2011 art. 2 en Wet 25.12.2016 art. 59

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 31.10.2005 art. 1

KB. 28.12.1950 art. 91 al. 1

Wet 19.03.2017 art. 4§3

Wet 15.06.1935 art. 13,14,31-41

De wetsbepalingen zoals vermeld in de gedinginleidende akte en de wetsbepalingen aangehaald in dit vonnis.

UITSPRAAK

De rechtbank beslist OP TEGENSPRAAK.

Verbetert de tenlastelegging zoals vermeld.

OP STRAFGEBIED

Eerste beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de tenlastelegging.

Veroordeelt beklaagde hiervoor tot een gevangenisstraf van **6 MAANDEN** en een geldboete van **1.000,00 euro**. Stelt vast dat het feit gepleegd werd na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdecimen, van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op **6.000,00 euro**.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden **uitgesteld** gedurende een termijn van **drie jaar** voor de **volledige gevangenisstraf** en **1/2de van de geldboete**, zijnde voor 500 euro, gebracht op **3.000 euro** door verhoging met 50 opdecimen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op **200,00 euro**.

Verwijst de veroordeelde tot 1/3 van de **kosten** van de publieke vordering, tot op heden voor hem begroot op de som van **279,94 euro**.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een **geïndexeerde vergoeding** van **51,20 euro**.

De rechtbank veroordeelt de beklaagde om bij wijze van bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand een bedrag te betalen van **20,00 euro** (toepassing van artikel 4 §3 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

Tweede beklaagde

Verklaart beklaagde niet **schuldig** aan de feiten van de tenlastelegging, onder welke kwalificatie ook, en spreekt hem vrij.

Derde beklaagde

Verklaart beklaagde **schuldig** aan de tenlastelegging.

Veroordeelt beklaagde hiervoor tot een **geldboete** van **5.000,00 euro**. Stelt vast dat het feit gepleegd werd na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdecimen,

van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op **30.000,00 euro**.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van **drie jaar voor de 1/2de van de geldboete**, zijnde voor 2.500 euro, gebracht op **15.000,00 euro** door verhoging met 50 opdecimen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van **bijdrage** tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op **200,00 euro**.

Verwijst de veroordeelde tot 1/3 van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor haar begroot op de som van **279,94 euro**.

legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van **51,20 euro**.

De rechtbank veroordeelt de beklaagde om bij wijze van bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand een bedrag te betalen van **20,00 euro** (toepassing van artikel 4 §3 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

Verklaart verbeurd het wederrechtelijk vermogensvoordeel ten bedrage van 20.925,00 euro bij equivalent.

Vierde beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de tenlastelegging.

Veroordeelt beklaagde hiervoor tot een geldboete van **2.000,00 euro**. Stelt vast dat het feit gepleegd werd na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdecimen, van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op **12.000,00 euro**.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden **uitgesteld** gedurende een termijn van drie jaar voor de **1/2de** van de **geldboete**, zijnde voor 1.000 euro, gebracht op **6.000,00 euro** door verhoging met 50 opdecimen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van **bijdrage** tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op **200,00 euro**.

Verwijst de veroordeelde tot 1/3 van de **kosten** van de publieke vordering, tot op heden voor hem begroot op de som van **279,94 euro**.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een **geïndexeerde vergoeding** van **51,20 euro**.

De rechtbank veroordeelt de beklagde om bij wijze van bijdrage aan het **begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand** een bedrag te betalen van **20,00 euro** (toepassing van artikel 4 §3 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

Verklaart de herstellvordering van de wooninspecteur ontvankelijk en gegrond.

Beveit eerste beklagde , derde beklagde en vierde beklagde alle gebreken aan het pand gelegen te kadastraal gekend onder dat in aanmerking komt voor renovatie-, verbeterings-of aanpassingswerken te herstellen en dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van art.1385 bis Ger.W, en dit onder verbeurte van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging, volgende op het verstrijken van voormelde hersteltermijn.

Sluit een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis, 4^e lid Ger.W. uitdrukkelijk uit.

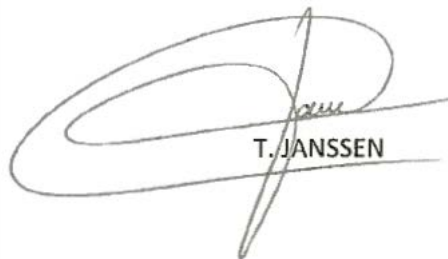
Zegt voor recht dat bij gebreke aan uitvoering door beklagden zelf, de wooninspecteur gemachtigd is om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien met kosten ten laste van beklagden op grond van art.20 bis § 7 en § 8 van de Vlaamse wooncode.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Zegt voor recht dat melding van het vonnis zal worden gemaakt in de rand van de
overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor te onder ref. -

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op 14 augustus 2018
door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, sectie correctioneel, 13^e
kamer, samengesteld uit ;
Mevrouw I. LOMMELEN, rechter, alleenzetelend rechter,
in aanwezigheid van mevrouw E. VANDEBROEK, gerechtelijk stagiair bij het parket van de
procureur des Konings,
met bijstand van de heer T. JANSSEN, griffier.

T. JANSSEN

I. LOMMELEN